

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **ZIMBO CZECHIA s.r.o.**, se sídlem Na Zátorách 8, Praha 7 - Holešovice, zastoupená JUDr. Marcelou Scheeovou, advokátkou, se sídlem Štupartská 4, Praha 1, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, inspektorát v Ústí nad Labem, se sídlem Masarykova 19/275, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2012, č. j. BH572-26/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2012, č. j. 15 A 111/2012 - 17,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2012, č. j. 15 A 111/2012 - 17, **se zrušuje** a věc **se vrací** Krajskému soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla

odmítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované a o nákladech řízení rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Své rozhodnutí o odmítnutí žaloby stěžovatelky odůvodnil krajský soud tím, že její žaloba byla podána opožděně. Krajský soud uvedl, že žaloba stěžovatelky byla podána její zástupkyní k poštovní přepravě dne 29. 8. 2012. Krajský soud dále uvedl, že stěžovatelka ve své žalobě neuváděla, kdy začala běžet lhůta pro podání správní žaloby. Krajský soud proto vyžádal od žalované relevantní část správního spisu, včetně žalobou napadeného rozhodnutí s dokladem o doručení napadeného rozhodnutí stěžovatelce. Žalovaná též soudu zaslala stručné písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhovala odmítnutí žaloby pro opožděnost. Z předložené části správního spisu soud zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo doručováno prostřednictvím držitele poštovní licence legitimně zástupkyni stěžovatelky, která stěžovatelku zastupovala ve správním řízení na základě neomezené plné moci ze dne 18. 5. 2012. K řádnému doručení do rukou oprávněné osoby zástupkyně stěžovatelky došlo dne 25. 6. 2012, což vyplývá z otištěné datumovky a razítka dodací pošty na doručence. Tento den je třeba považovat za den oznámení ve smyslu běhu lhůty pro podání správní žaloby podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. Dvouměsíční lhůta pro podání žaloby tak skončila v pondělí 27. 8. 2012 (nejbližší následující pracovní den po sobotě 25. 8. 2012). Podle podacího razítka na obálce krajský soud zjistil, že žaloba stěžovatelky byla podána k poštovní přepravě až dne 29. 8. 2012.

[3] Na základě těchto zjištění pak krajský soud konstatoval, že žaloba stěžovatelky byla podána opožděně, a jako opožděnou ji odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

II. Kasační stížnost

[4] Proti tomuto usnesení krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností ze dne 31. 10. 2012, kterou doplnila podáním ze dne 20. 1. 2013. V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí převzala dne 25. 6. 2012. Stěžovatelka dále uvedla především, že žalobu zaslala krajskému soudu nejprve elektronicky, a to již dne 27. 8. 2012. K poštovní přepravě pak předala písemné podání shodného obsahu dne 29. 8. 2012. Stěžovatelka upozorňuje, že téhož dne (27. 8. 2012) podala elektronicky u krajského soudu ještě jednu žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, a sice žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2012, č. j. BH572-25/2012. K poštovní přepravě i v tomto případě stěžovatelka předala písemné podání shodného obsahu dne 29. 8. 2012. I v tomto případě byla žaloba stěžovatelky krajským soudem odmítnuta jako opožděná a stěžovatelka podala proti tomuto rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost, která je vedena u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 144/2012. Dne 27. 8. 2012 pak přišla na elektronickou adresu zástupkyně stěžovatelky dvě odlišná potvrzení elektronické podatelny o doručení dvou podání krajskému soudu (stěžovatelka obsah obou potvrzení citovala v kasační stížnosti). Stěžovatelka dovozuje, že předmětné podání odeslala elektronicky dne 27. 8. 2012 a následně v zákonem stanovené lhůtě zaslala písemné podání stejného obsahu, proto nezmeškala dvouměsíční lhůtu k podání žaloby a napadené usnesení je tak nezákonné.

[5] Stěžovatelka dále namítá, že jí krajský soud měl umožnit, aby před vydáním rozhodnutí, aby se ve věci vyjádřila, popř. doložila opak, a to i v případě, že by senát rozhodující ve věci o existenci elektronického podání nevěděl např. z důvodu

administrativního pochybení. Stěžovatelka napadenému rozhodnutí krajského soudu vytýká také nesprávné označení žalované. Krajský soud v rozporu se žalobou stěžovatelky a právním stavem věci označil jako žalovanou ředitelku inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Ústí nad Labem. Stěžovatelka přitom v žalobě uvedla Státní zemědělskou a potravinářskou inspekci, Inspektorát Ústí nad Labem. Tuto část rozhodnutí krajského soudu tak má stěžovatelka za skutkově a právně nesprávnou a zmatečnou. Stěžovatelka odkazuje též na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 9. 6. 2010, č. j. 7 As 34/2010 - 109. Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud nesprávně označil žalobu jako žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2012, č. j. BH572-26/2012 přesto, že se stěžovatelka domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 13. 6. 2012.

[6] Stěžovatelka závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadené usnesení krajského soudu a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti ze dne 31. 10. 2012 uváděla jako důvody kasační stížnosti důvody podle ust. § 103 odst. 1 a), b), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V doplnění své kasační stížnosti ze dne 20. 1. 2013 však již důvod podání kasační stížnosti nijak dále výslovně nespécifikovala. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že podle judikatury zdejšího soudu může být usnesení o odmítnutí žaloby napadené kasační stížností pouze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS). Stížnostní námitky stěžovatelky také podle svého obsahu tomuto důvodu kasační stížnosti odpovídají.

[9] Nejvyšší správní soud si vyžádal přípisem ze dne 5. 2. 2013, č. j. 6 Ads 143/2012 - 50 od krajského soudu sdělení, zda na elektronickou podatelnu krajského soudu bylo doručeno dne 27. 8. 2012 podání stěžovatelky, jak stěžovatelka namítala a jaký byl jeho obsah. Krajský soud zdejšímu soudu sdělil, že žaloba stěžovatelky byla doručena krajskému soudu dne 27. 8. 2012, ale bez ověřeného podpisu. K tomuto sdělení krajský soud připojil elektronické podání stěžovatelky a identifikátor elektronického podání, ze kterého vyplývá, že elektronické podání stěžovatelky bylo krajskému soudu doručeno dne 27. 8. 2012 bez ověřeného podpisu. Je tedy nesporné, že stěžovatelka svou žalobu ke krajskému soudu podala nejprve elektronicky bez ověřeného podpisu dne 27. 8. 2012. Přitom z usnesení krajského soudu napadeného kasační stížností se podává, že žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 29. 8. 2012. Skutečnost, že stěžovatelka podala žalobu nejprve elektronicky, nebyla v usnesení krajského soudu nijak zohledněna. Podání podané k poštovní přepravě dne 29. 8. 2012 a došlé krajskému soudu dne 30. 8. 2012 je též prvním dokumentem založeným ve spise krajského soudu na číslech listu 1- 3. Ani ve stejnopisech není založeno elektronické podání stěžovatelky. Lze tak uzavřít, že krajský soud v dané

věci pochybil, když elektronické podání stěžovatelky ze dne 27. 8. 2012 nebylo založeno do soudního spisu, a tudíž jej ani nemohl vzít v úvahu při hodnocení včasnosti jako jedné z podmínek přípustnosti žaloby stěžovatelky.

[10] Podle § 37 odst. 2 s. ř. s. přitom žalobu jakožto návrh na zahájení řízení před soudem „lze provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona. Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřiblíží.“ Jak stěžovatelka sama uvedla ve své žalobě a jak se také k výzvě soudu vyjádřila žalovaná, napadené rozhodnutí žalované bylo právní zástupkyni stěžovatelky doručeno dne 25. 6. 2012; lhůta k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí tak běžela až do pondělí 27. 8. 2012, jak ostatně uvedl ve svém usnesení i krajský soud. Dne 27. 8. 2012 stěžovatelka podala žalobu „v jiné formě“ ve smyslu § 37 odst. 2 věty druhé s. ř. s., konkrétně elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu. Toto své podání ve věci samé však následně stěžovatelka potvrdila písemným (listinným) podáním shodného obsahu, které dne 29. 8. 2012 bylo předáno k poštovní přepravě a následujícího dne bylo doručeno krajskému soudu. Obdobně jako v rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 1. 2007, č. j. 2 Afs 81/2006 - 77, publ. pod č. 1142/2007 Sb. NSS, na nějž odkazovala i stěžovatelka, tak Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než uzavřít, že stěžovatelka svou žalobu podala v poslední den lhůty pro její podání (27. 8. 2012), tedy včas, a to v zákonem předvídané formě, přičemž dodržela i následnou zákonnou třídenní lhůtu pro předložení písemného podání shodného obsahu (k poštovní přepravě předáno dne 29. 8. 2012). Její žaloba je tudíž včasná a krajský soud zatížil své rozhodnutí nezákonností, pokud ji odmítl jako opožděnou.

[11] Další námitka stěžovatelky směřovala proti postupu krajského soudu v řízení. Krajský soud se při ověřování včasnosti žaloby stěžovatelky obrátil pouze na žalovanou, naopak stěžovatelce nebylo umožněno se v této otázce vyjádřit. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že krajský soud zaslal žalované přípis ze dne 25. 9. 2012 s žádostí o předložení dokladů o doručení stěžovatelce a zároveň s informací o možnosti vyjádřit se k otázce včasnosti žaloby stěžovatelky. V reakci na tento přípis pak žalovaná dne 5. 10. 2012 krajskému soudu zaslala doručenky ze správního spisu, rozhodnutí a plnou moc udělené zástupkyni stěžovatelky k zastupování ve správním řízení a zároveň navrhla odmítnutí žaloby pro opožděnost. Na základě tohoto sdělení žalované pak krajský soud vydal rozhodnutí napadené kasační stížností.

[12] Obdobnou námitkou stěžovatelky se Nejvyšší správní soud zabýval již ve skutkově totožné věci téže stěžovatelky v řízení pod sp. zn. 6 Ads 144/2012. Nejvyšší správní soud nemá důvod odchýlit se v nyní projednávané věci od závěrů vyslovených v rozsudku ve věci sp. zn. 6 Ads 144/2012, kde Nejvyšší správní soud označil uvedený postup krajského soudu za chybný vzhledem k zásadě rovného postavení účastníků řízení (ust. § 36 odst. 1 s. ř. s.) a zásadě kontradiktornosti řízení. Nejvyšší správní soud dospěl s ohledem na svou předcházející judikaturu (srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 205/2006 - 60) k závěru, že ani okolnost, že krajský soud ještě nepřistoupil k meritornímu posouzení žaloby stěžovatelky a zabýval se nejprve z úřední povinnosti její přípustností, nevyvazovala krajský soud z povinnosti zaslat stěžovatelce podání, v němž žalovaná poukázala na opožděnost žaloby, jako na skutečnost pro řízení relevantní, a to zejména pokud bylo následně krajským soudem rozhodnuto bez jednání a kdy krajský soud značnou měrou

vycházel právě ze sdělení žalované. Tím, že krajský soud vyjádření žalované stěžovatelce nezaslal, připravil ji o možnost reagovat na v něm uvedené skutečnosti a případně vyvrátit domnělou opožděnost žaloby, a tak zabránit odmítnutí žaloby. Postup krajského soudu byl v rozporu s ust. § 36 odst. 1 a § 74 s. ř. s. a tato námitka stěžovatelky je proto důvodná.

[13] Ohledně námitek stěžovatelky směřujících proti nesprávnému označení žalované a žalobou napadeného rozhodnutí v usnesení napadeném kasační stížností Nejvyšší správní soud rovněž setrval na závěrech již vyslovených ve věci sp. zn. 6 Ads 144/2012. Tyto nesprávnosti v napadeném usnesení krajského soudu nemohly vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé, neboť účastníci řízení jimi nemohli být nijak zkráceni v možnosti uplatňovat svá procesní práva. V souladu se závěry vyslovenými ve věci sp. zn. 6 Ads 144/2012 Nejvyšší správní soud poznamenává nad rámec nutného, že ředitelka inspektorátu je pouze funkční složkou inspektorátu, nikoliv samostatným správním orgánem, proto žalovanou zůstává Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Ústí na Labem, jak je uvedeno v záhlaví tohoto rozsudku.

[14] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené považuje za naplněný stížnostní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí městského soudu o odmítnutí návrhu. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížností napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž v dalším řízení je městský soud vázán zde vysloveným právním názorem o včasnosti stěžovatelčiny žaloby (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém řízení krajský soud posoudí všechny v původním rozhodnutí neověřované podmínky přípustnosti stěžovatelčiny žaloby (jsou-li takové) a následně za předpokladu kladného závěru o přípustnosti žaloby žalobu věcně projedná a napadené rozhodnutí žalované věcně přezkoumá.

IV. Náklady řízení

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém řízení podle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu